

И се оплаквашъ пакъ? . .

Ти си тълковникътъ могущъ на тайните Завѣти

Оставени отъ минжлото намъ, —

Ти си, въ нощта на наший храмъ,

Свѣщицата която всевъковно свѣти,

Ти си Левитъ, и Волхвъ, и Жрецъ,

Очарователъ и Пѣвецъ,

Неувядаемъ носишъ на челото си вънепъ,

И пакъ не знаешъ да търпишъ чловѣшките навѣти? . .

Той,

Не, не знамъ! . Не мож, майко! . .

Горестъ, безконечна горестъ

Гризе мисльта ми,

И безъ слънце е деньтъ ми, —

Безъ отдохъ нощта ми!

Вредъ, изъ тѣзи земна тиня,

Виждамъ черно въроломство,

Ехидство съглеждамъ, —

И въ гърдитъ си, о майко,

Везувий осѣщамъ!

Тя,

Надѣй се и търпи! . . Търси въ търпѣнъето спасенъе!

Въ неволя и въ скърби,

Въ упадѣкъ, въ гибелъ, въ разоренъе,

Надѣй се и търпи! . .

О, нема гений безъ търпѣнъе! . .

Тозъ който неопятненъ знай духътъ си да крѣпи

Отъ сѣко озлобленъе, —

Той е Избранникътъ лучистъ,

Той е божественний псалмистъ —

Припомванъ съсъ благословенъе

Отъ поколѣнъе въ поколѣнъе!